

מן הבאר

אמרות ופנינים, מוסרי חיים ולקחים, מבאר חפרוה שרים - רבוה"ק מגור, נבג"מ ובלחט"א

אמרות מבאר רבותינו הק'

פרשת תרומה תשפ"ג
~ שנה א' גר'יון י"ט ~

ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי: (כה טו.)
 בשם ה"חידושי הרי"ם" זי"ע שאמר: ויקחו לי תרומה! היא הפרשה, היינו שיפרישי ויפרוש את עצמו מעוה"ז, ויקחו את עצמם לי לשמי, וזה 'כל איש אשר ידבנו לבו', היינו שיתנדב כל ימי חייו במסירת נפשו וכל אשר לו לי לשמי, ולאחר כל זאת ידע שההתנדבות הזאת אינה שלו רק מאת אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי, וכמו דאיתא בזה"ק 'ידבנו לבו - זה הקב"ה שנקרא צור לבבי, ובכל שנה נתחדש בה התחדשות מחדש ככה התורה שיקחו את עצמם מראשית תרומה להקב"ה.

הרבי ה"בית ישראל" זי"ע שאל: הלשון מוקשה, שבתחילה אמר 'ויקחו לי תרומה', ולבסוף כופל ומסיים 'מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי? אלא, דאיתא [ב"ב טו.] גידול המעשה יותר מן העושה. המעשה: הירוש הגבאי צדקה, שהוא יותר גדול מנותר הצדקה בעצמו. וזה מרמזת לנו כאן התורה, דתחילה רמזה התורה על ה'ויקחו לי תרומה', דהיינו המעשה, ולבסוף על 'מאת כל איש אשר ידבנו לבו, על העושה.

כותב הרבי ה"לב שמחה" זי"ע: בשם הרבי בונם מקאצק ז"ל ואולי גם בשם הרבי ר' בונם ז"ל מפרשיסחא, שיקחו אותי תרומה"דיג, לכן לא כתיב ויתנו אלא ויקחו לי תרומה, אבל לא כל אחד יכול זאת, להיות במדרגה כזו, רק ע"י הצדיק שהוא בחי' תרומה יכולין כולם להגיע, 'מאת כל איש', ע"י האיש השלם, אשר ידבנו לבו, עד כמה שנותנים הלב כך במדה זו 'תקחו את תרומתי. ואי' ברמב"ם כי המלך לבו לב כל קהל ישראל, גם רבין כן הוא, ע"י כל איש, הרבי שהוא איש השלם, אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי, כפי מדת התינה כן יש, מורא רבך כמורא שמים, ואפשר גם 'ידבנו לבו' ע"י חבר, כמ"ש ויותר מחברי, ויקחו לי תרומה, אי' בבעה"ט תרומה אותיות תורה מ', מן הנראה שתורה גם כן.

אומר ראש הישיבה מגור שליט"א: כתיב ויקחו לי תרומה ופירוש רש"י 'לי לשמי'. בשב שמענתא [בהקדמה] הקשה דצריך ביאור, וכן בתרומת המשכן היה צריך לשמה ויתר מבשאר מצוות, הלא כל המצוות לכתחילה צריכות כוונה לשמה, ועוד דהרי אמרו חז"ל [פסחים נ: ועוד] לעולם יעסוק אדם בתורה ומצוות אפילו שלא לשמה שמתוך שלא לשמה בא לשמה. ויש להעיר דיש ליישב דחזק מתורצת בחברתה. דהטעם שעל האדם לעסוק בתורה שלא לשמה הוא כדי שאח"כ יהיה יותר לשמה, ואחר כך עוד יותר לשמה, וכן ישמור שבת גם שלא לשמה ועי"ז היא בשבת שאח"כ יותר מרומם, וכן בכל המצוות כולן, שהרי המטרה הוא שלבסוף

יגיע האדם ללשמה, אבל לא להישאר בדרגת שלא לשמה. אבל תרומת המשכן שהיתה מצוה חד פעמית ולא יוכל אחר כך לשוב ותרומם לשמה, לכן פירשה תורה ויקחו לי שיתנדבו לשם שמים, כי כאן צריך לקיים מיד לשמה.

וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב וכסף ונחשת וגו': (כה טז.)
 כותב ה"שפת אמת" זי"ע [תרמ"ד]: הרמז ב"ג דברים של נדבת המשכן ל"ג בקשות בתפילת שמונה עשרה. והם כל דברים הנצרכים לאדם וצריכים להעלותם לשורשם. וע"ז ניתקן התפלות שאין המכוון רק למלאת משאלות המתפלל רק שצריך להיות רצון האדם להעלות כל משאלותיו להיות נזכרים לפני השי"י. וזהו שמעלה כל הרצונות אליו, עי"ז ויכין לדביקות עליון. וז"ש ויקחו לי תרומה פ"י על האדם עצמו להתעלות לדבוק בו ית'. רק העצה ע"י אשר ידבנו לבו כנ"ל. שמעלה הרצונות שלו אליו ית', ועוד יותר במעשה ממש. וזאת התרומה זהב וכסף כו' ע"י כל זאת 'ושכנתי בתוכם'.

הרבי ה"בית ישראל" זי"ע אמר: ענין תמכין דאורייתא. אצל הארון כתיב 'זהב טהור', ואילו אצל הבדים כתוב רק 'זהב' סתם, ולא נאמר זהב טהור, והיינו, משום שאחד שלומד תורה, אחד כזה יכול להיות לגמרי טהור, לא כן אחד שהוא רק תומך בתורה, אצלו כבר יש פניות - שלא לשמה, אבל סוף סוף גם הוא יבוא לידי לשמה, וכפי שכתוב: 'זהבאת את הבדים אל הארון, שאם יהיה להם שייכות ללומדי תורה, אז יוכלו לבוא לידי לשמה.

אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: מה שנסמך מעשה השלחן למעשה הארון, הגם כי אפשר שהמנורה חשובה יותר, כי אם אין קמח אין תורה אם אין תורה אין קמח.

ופניהם איש אל אחיו וגו': (כה טז.)
 אומר ה"חידושי הרי"ם" זי"ע: רמז לאחדות בני' היפך מ"לא ראו איש את אחיו".

ואל הארון תתן את העדות וגו': (כה טז.)
 א"א בספר 'בנסוע הארון'. הרבי ה"אמרי אמת" זי"ע בהיותו בירושלים בתפ"ד - הביא את דברי רש"י שהקשה: הרי כבר נאמר ונתת אל הארון את העדות, אולם באמצע כתיב בכרוכים ופניהם איש אל אחיו, ואיתא [תנ"ך קדושים יט יח] וזהבית לרעך כמוך וכו' זה כלל גדול בתורה, על ידי השלום וזכים עוד פעם לתורה, ועל זה נאמר ואל הארון תתן וגו'. כתיב וזהבית לרעך כמוך אני ה', היינו שיהיה לשם שמים.

ונתת על השלחן לחם פנים לפני תמיד: (כה ל.)
 הרבי ה"אמרי אמת" זי"ע אמר: שבלחם זה היה כל אדם מישראל

יכול לראות בו פני עצמו, את פנימיותו ואת מדרגת אמונתו, שכפי מידת האמונה בה היה קמח על הלחם, בה במידה היה רואה אותו, אם היה יגיש לכך מתוך אמונה ולהט יהדות, היה תמיד רואה את הלחם כשהוא טרי וחמים אפילו שמונה ימים אחרי הנחתו על השולחן, כמ"ש לחם חם ביום הלקחו ואילו אם היה יגיש לכך בקפירות, בלי אמונה, לא היה רואה כלום. לפיכך אמרו חז"ל כי המגדף היו לו טענות כנגד זה שהלחם הפנים הוא ישן וצונן ואין דרך המלך לאכול פת צוננת, אף שבאמת היה הלחם חמים וטרי, אך הענין הוא מפני שהוא הביט בלחם הפנים בעינים של מגדף, בקפירות, בלי אמונה, ולכן ראה את הלחם כפת צוננת, כמים הפנים לפנים.

כותב הרבי ה"לב שמחה" זי"ע: לתמיד לכל הדורות, כ"ק אדמו"ר אחי הבית ישראל ז"ל כתב בספרו הרמז שיקדש האדם עצמו בענין אכילה, ואי' בס' שכוונת האכילה לש"ש שיהי' לו כח לעבוד את ה', לאכול כדי שיהיה כח ללמוד, והו' אם אין קמח אין תורה אם אין תורה אין קמח, הקדים השלחן למנורה, כי ענין הקמח הוא כדי שיהיה לו הכח ללמוד תורה, וכנ"ל.

אומר כ"ק אדמו"ר שליט"א: וכי יש אכילה אצלו ית', אך כי מהשלחן באה פרנסה כדאי' [וזה"ק ח"ב קנג.]. אצל דהמע"ה אי' [ברכות ג.] שבכל יום כיון שעלה עמוד השחר נכנסו חממי ישראל אצלו אמרו לו אדונינו המלך עמך ישראל צריכין פרנסה, ושלחן לחם הפנים לפני תמיד להזכיר ענין הפרנסה, וזהו שקדם מעשה השלחן למנורה, כי אם אין קמח אין תורה.

וראה ועשת תכניתם וגו': (כה טז.)
 כותב ה"שפת אמת" זי"ע [תרל"ח]: כ' רש"י ז"ל שנתקשה מרע"ה במעשה המנורה והראוהו הקב"ה ומקודם כתי' 'תעשה המנורה, ואי' ברש"י ומד' שעוד נתקשה מרע"ה ואמר לו הקב"ה השלך כבר לאור ויהיה נעשה מעצמו. א"כ קשה למה הראוהו ידע הבורא ית' כי לא יוכל לעשותו, אכן וודאי לא נעשה לגמרי מעצמו כי א"כ מה עשו בני'. ועיקר עשיית המשכן וכליו היה מבני'. רק כי ע"י שהראוהו והשיגו מרע"ה בדעתו והיה מוכן לעשותו. אף כי במעשה בפועל לא היה יכול לעשותו רק ע"י ההכנה בדעת לעשותו, עי"ז נגמרה מעצמו. וזה דראה ועשה' שע"י ראיית הדעת והסתכלות הלב בתורה ומייגע האדם עצמו להיות מוכן לקיים ההמצות כראוי אף כי כשכא לידי מעשה בפועל אינו יכול לעשותו ע"ז הבטחה להיות נעשה מעצמו כמ"ש לאל גומר עלי'. וי"ל השלך לאור הוא התורה שנקראת אור שע"י היגיעה בתורה ניתקן למעשה ג"כ כנ"ל.

ועשית את הקרשים למשכן עצי

שטים עומדים: (כו טו.)
 כותב הרבי ה"פני מנחם" זי"ע: איתא בגמ' [יומא עב.] מאי דכתיב עצי שטים עומדים וכו' שמא תאמר אבד סבון ובטל סכווין ת"ל עומדים שעומדים לעולם ולעולמים. הרמז שכוונת לתמיד, לכל הדורות. איתא בדגל מחנה אפרים 'קראש' אותיות קשר, לקשר עצמו ומחשבתו תמיד בבוראו, והוא ג"כ אותיות שקר (שבאם חלילה הוא מקשר עצמו אל השטות והבלי עולם שאין להם קיום וכו'), והו' שמקושר בשקר עי"ש, ואיתא [שבת קג.] שהקרשים היו צריכים להיות לפי הסדר, וכל היסוד של מלאכת כותב בשבת ילפינן מהקרשים במשכן שהיו כותבין עליהם ועושיין בהם סימן שלא יחליפו סדר הקרשים, שלא יהיה שקר.

וארבעים אדני כסף וגו': (כו טז.)
 כותב הרבי ה"פני מנחם" זי"ע: באדנים היו העשיר והעני שוין, שהגם שיש אחד שיכול ואחד שאינו יכול, מ"מ קדושת האדנים ישנה בכל יהודי, ויטע אשל בבאר שבע, נטע ארום שבכל אחד נמצא הכח של אברהם אבינו ע"ה, מגן אברהם, הכח של תורה ויראת שמים נשאר, והרמז במ"ח קרשים לארבעים ושמונה מעלות שהתורה נקנית בהם, שמירה בקדושה, מיעוט תאוות, ועי"ז 'ושכנתי בתוכם'.

והבריח התיכון בתוך הקרשים מבריח מן הקצה אל הקצה: (כו טז.)
 בגמרא [שבת צה:.] בנס היה עומד. ופירש רש"י: שאחר שהקרשים כולן נתונים באדנים לצפון ולמערב ולדרום היה נותנו, ומבריה לשלש הרוחות, ואין לך אומן יכול לעשותן כך, ובנס היה נכפף מאליו. שואל ראש הישיבה מגור שליט"א: לכאורה הול"ל בלשון הגמרא 'בנס היה נכפף' וכלשון רש"י, כי אחרי שהיה נס ונכפף לא היה נס שיעמוד בתוך הקרשים, ומה הלשון בנס היה 'עומד'.

וי"ל בהקדם דברי התרגום יונתן שהבריח התיכון היה עשוי מן האילן שנטע אברהם אבינו ע"ה בבאר שבע - ויטע אשל, וכח זה מאאע"ה עומד לעד ולעולמי עולמים, ואכן על כל קרשי המשכן אמרו חז"ל [סוכה מה:] שעומדים לעד ולעולמי עולמים, אבל ביותר כח היה של הבריח התיכון עומד בנס לכל הדורות מכחו של אאע"ה, שהרי המשכן נבנו [סוטה טו.]. וגם עתה עומד לעד כח זה של הבריח התיכון - דהיינו כח החיבור של כל הקרשים יחד, דהיינו כח ההתאספות של הציבור, ובריה התיכון מורה גם על הצורך לגדור גדרים וסייגים להישמר מפני עמלק, ושכל היחידים יכללו בתוך הציבור, שלא יהיו הענין פולטן, כי לרבים תמיד עומד כח הנס של הבריח התיכון, ושכינתא שריא ביה, ולעולמי עולמים יש קיום הצלחה והכח לרבים לדחות את עמלק וכל כוחות הרע.

אכתבים לאתגרת

לכבוד מערכת הגיליון הנפלא מן הבאר
מאד שמחתי שאתם נותנים מקום לאנשים החפצים בשלום, שאנשים יראו
שלא כולם בנוי מסכמים עם השן של מרחיחי ריב והקב"ה יפירוש סוכת
שלום לכל עם ישראל. אני כותב מכתב מה שמונח על לבי, ואני מבקש
סליחה מתחילה אם זה חריף מדי, אני ח"ו לא מתכוון לפגוע באף אחד.

אני יהודי פשוט לא תלמיד חכם גדול, אין לי שייכות לחסידות גור ולא לקהילת ראש הישיבה מגור. אני עומד
זה שלש שנים ומסתכל מהצד ורואה מה קורה ואני עומד ומשתומם איך יכול לקרות כאלו דברים אצל
ציבור יהודים ושלמים ת"ח עובדי השם.

האם יש אחד שאוחז באמת שכל החרמות והשמועות והפילוגים והלשון הרע ומוציא שם רע ושנאת חינוס
הם מותרים על פי תורה? דברים פשוטים שכל "חדר יונגעל" יודע שהם אסורים בתכלית נרמסים בגסות
ברבים, והפלא הכי גדול שאין פוצה פה ומצפץ!

אני פונה לכל הרבנים החשובים והמספיעים וראשי הישיבות. לא עת לחשוט סיפורים נוראים מתפרסמים
ברבים וזה מגיע לכל התקשורות ונודעים לכל, והחילול השם הוא איום ונורא מסוף העולם ועד סופו
מהציבור החילוני עד הציבור החרדי, והנוק החינוכי שאתם גורמים לי. ולכלל הציבור החרדי הוא נזק כל
ישוער.

אני משתדל לחיות ולחנך את ילדי על פי מה שלימדו אותי למדות טובות ולהאבת ישראל. מכל מה שכתוב
בתורה ובחז"ל. המצווה של אהבת ישראל מה שהחנינוך כותב "לאהב כל אחד מישראל אהבת נפש, כלומר
שנמלע על ישראל ועל ממונו כמו שאדם חומל על עצמו וממונו, שנאמר (ויקרא י"ח) ואהבת לרעך כמוך.
ואמרו זכרונם לברכה (שבת לא א) דעלך סני לחברך לא תעביד. ואמרו בספרא (קדושים ד' י) אמר רבי
יקיבא וכו' גדל גדול בתורה, כלומר, שהרבה מצוות בשבתה תלויות בכך" וכו' לא לבייש או לפגוע ביהודי
אחר. מההמשעלש של משה רבנו למה תבה רעך, וקמצא בר קמצא שהביא את חורבן הבית רח"ל בגלל שזרקו
אותו ברבים ואף אחד לא מחה, ומעשה תמר מוטב שיפיל עצמו לכבשן האש, הנעלבים ואינם עולבים
המעביע על מידותיו וסיפורי דקדים וכו' וכו' כבוד לרבנים לאדמו"רים לראשי ישיבות, לחכמים.

אני פונה לאחי ורעי ידידיים ואהובים חסידים גור: לא גא אחי תרעובאנו תפסיקו את המחלוקת הרדיפיות, זה
פוגע בכל! החל אצלכם בין המשפחות, אני לא מצליח להבין איך ילד גדל נרמלי שרואה שמביים או
צוחקים כגורמים שבאדם על ידי אחר וכו"ש על המשפחה הקרובה, שרים "מחה תמחה" על יהודים רח"ל
כמו הרבנים שבידעם שלטו למחות את היהודים! יודעים מה הפירוש לאחל על יהודי "מחה
תמחה"? אתם חושבים שזה משחק ילדים? זה פוגע בכל הציבור החרדי.

ח"ו אני לא רוצה לפתוח פה לטען ואני מאחל לכל אחד כל טוב. אבל תורה היא וללמוד אני צריך! כל
המשפיעים מדברים ומספרים סיפורים על הארברקייט לפגוע ביהודי וכו' והעונשים שזה מביא, ולא
ברש"י פרשת קרח "מפה קשה המפלקת, וכאן אבדו אף יונקי שנים". וזה יכול לקרות לאחר שנים הרבה,
ואנחנו עדיין סולמים מחטא מכירת יוסף כשאינם רוצים את זה! היו קדושי שלמה להם חטבות
קדושים והצער והעונשים שזה הביא עד שאחרי עשרים שנה אחרי שהגיע להם צרה נתעוררו ואמר
ראובן "אבל אשמים אנוהו" שרדפנו את אחינו. מי לוקח אחריות על זה? מילא מבוזרים רוצים להמר
ולא חושבים על עצמם או על משפחותיהם זה דבר אחר, אבל להסתיר ולשלוח ילדים ובחורים שאלו
להם דעת לפגוע בחינם או מילולית ומאמללים אותם לכל מיהפם מ לוקח אחריות על זה? מה תענו אחרי
שיעברו עשר או עשרים שנה והילדים שיגדלו ייאלו אתכם: למה הסתתם אותי לפגוע ומה הרווחתם בזה,
ועכשיו אני סובל ואני צריך ללך ולחפש מי שפגעתי ולבקש מהם? מה יודע לאן אז יגיע?

רש"י הקדוש אומר בפרשת שמות מכתב אפרו עבר אדם על מצוה קלה, סופו ללכת על מצוה חמורה, לפי
שעבר על לא תשחך (ש"ס) ויקרא (ט"ט) סופו לבא ליד שפיכות דמים. זה בכלל לא צודק! חכמים הזהירו דברים!
למה צריכים להמתיח כמה שיש עד שהקב"ה יתעורר ואתנו תתעוררו עכשיו ותפסיק המחלוקת מיד!

אין אנוהו יודעים ויודעים שבתו שמים. אני ח"ו לא אומר שמקרה זה בא בגלל זה אבל כן צריכים להתבונן על
דברים שקורים. כמעט כל האסונות והפיגועים שקרו בשנים אחרונות רח"ל היה אצל הציבור החרדי מאסון
באר בני ברק, אלעד, ועכשיו בנוה יעקב וכו'. דם ישראל נשפך כמו יש כ"כ הרבה סדרגות, ולא
חושבים לשניה את שאלו זה בא בעונן שנאת אחים? אחר מיוון כשכל גדולי ישראל רמוז שאלו זה
אז בגלל בן אדם לחבירו שלא נהגו כזה? חזקתם נפרסם ברחוב שהיה דרשות חיזוק באחד ממסודות
גור כשעדיין הדם לא התייבש והאסון היה טרי, והבעל דרשן ח"ו לא דיבר נגד אף אחד אלא בצורה מאד
מכובדת דיבר מה שכולם הבינו שצריכים חיזוק בעניינים בין אדם לחבירו, וקמה מהומה... מי יתן ותפסיקו
את הדרשה באמצע וביום אותו ברבים ועצקו שיה עושה טראומה להילדים! לא פחות ולא יותר! מדברים
לא חושבים חיזוק בעניינים של בין אדם לחבירו, ולא חושבים לשניה את שאלו הוא צודק ומאשימים אותו
שהוא עושה טראומה להילדים. עולם הפוך ראינו! לא חשבתם שהמחלוקת הזו עושה הרבה יותר טראומה
להילדים שלכם לו ולכל הציבור?

החפץ חיים מביא כל 36 עשין ולאין וחומר האיסור של לשון הרע ועבירות שבין אדם לחבירו מעכב
את המאכל, מביא דברים חז"ל, כל המצות שעושים נלקחים ממנו ומגיע לחבירו. וברש"י פרשת יתרו כתוב
ההקדמה לקבלת התורה הוא רק ע"י אהדות בלב אחד, בלי זה אין קבלת התורה. אני בכלל לא מדבר על מה
ספר חסידים מדברים על גודל ענין אהבת ישראל ואהדות ישראל ועל השפע שנשפע ע"י זה ועל הנחת
רוח של הקב"ה כשרואה שבני ישראל אוהבים זה לזה. אז אני שואל אתכם מה אתם עונים על כל זה? מה?
אתם הרווחתם ע"י המחלוקת הזו? זה הוסיף לכם כבוד או אהדה או ח"ו להיפוך חרפות ובשיות?

ב"ה בשנים אחרונות הפלגו כמה קהילות בשלום וכולם מכבדים אחד את השני וכל אדם יכול ללכת לאן
שהוא רוצה ויכול להתפלל ולשלוח הילדים שלו במקום של הרבי האחר, כגון: ויוזנין אר"ב, החמסטריות, לאן
סקולק, וגם כמסאמר ובאבוב למדו לחיות זה לצד זה וכו'. אולי תלמדו מאחת הקהילות הנ"ל שיכול להיות
שתי קהילות ולחיות בשלום. המחלוקת יכול להסתיים בשתי דקות לא תפסידו כלום רק תפסיקו את תכריות
או תוצאות הודיעה בבית מדרש ברוח כזה: אין לנו שום דבר נגד קהילת הראש ישיבה, ולא נגד הר"י שליט"א,
אנו מכבדים את הקהילה וחבריה ורוצים לחיות בשלום ובאהבה יחד, ואם יש אנשים שרוצים לעזוב שיעזבו
אין לנו שום דבר נגדם. אם מעודדים שכל אחד ילך לשמוח בשמחת חבריהם ומשפחותיהם וכל אחד מומין
לבוא לכאן לשמוח בשמחת חבריהם ומשפחותיהם והאמת והשלום אהבו. ואם יהיה כמה דברים הנמצאים
בחילוקי דעות לא קרה כלום.

וגם אליכם, לאחי ורעי ידידים ואהובים חברי קהילת ראש הישיבה שליט"א, אני פונה אליכם בכל לשון של
הלכנת למקום שלשום חפץ ואתם שמחים ונהנים שם, אל תדברו לשון הרע או תשמועו להרע או תשמועו
שגדלתם שם, אפילו משה רבנו לא הכה את היאור שאין לו גרשות בגלל הכרת הטוב, ופרעה היה רשע
והמכות הגיעו לו ביושר. כ"ש אתם שבוודאי נהניתם שם בכמה וכמה דברים בגשם או ברוח, בור ששיתית בו
ואתם תזכרו בו באין. כשלתדו לראות מעלת חברינו ולא חסרונן. אם אתם לא מצאתם את מקומכם שם בגלל
הלימוד או סיבות אחרים זה לא אומר שאין שם מעלות ודברים טובים. אז לא בשלילכם אבל לאנשים
אחרים זה כן טוב. ונהגו להכבד זה לזה. לשון הרע זה איסור לכל אדם וזה חומר מאד. אם אתם אהבתם
קהילה בגלל תורה ויראת שמים אז זו הדרך לשלוח לכל מיני קבוצות כל מיני לשון הרע לעלך מה שהיה לפני
עשר שנים עם ההוא ולפני עשרים שנה עם אחר. אין זה מידות טובות.

וזכר מה שרצתם, אני שייבה שליט"א, אומר תמיד שטוב ונכון להתנהג לפנים משורת הדין לא לענות
ולחיות מהנעלבים ואינם עולבים ומעבידי על מידותיו ולהשתדל להתנהג כמו יוסף הצדיק, שלא לנטור
אפילו למי צדק אותו ולמולו חסד תחת רע. אחי ורעי! מתפללים בכל יום שלש פעמים שים שלום וצריך
כל אחד להשתדל לקרב לשלום.

אם כל אחד משני הקהילות ישתדל לראות מעלת חברו וישמח בהצלחת השני יהיה שלום במהרה, ויעזור
הקב"ה שיהיה שלום והברכות הבאות אחריה טובה וברכה חיים וכו' במהרה בימינו אמן.

החוחם בכאב ובתקווה שלשום
א. פרידמן

מעשה מרובה"ק

מי הוא אוהב כסף

אל מעונו של הרב"ק רבי מרדכי'לה מנדבורנא ז"ע הגיעו פעם כמה נגידים בעלי ממון, והשתאו לראות
את הרבי עומד ומחלק מוון ומקשה לכל העניים הרבים שפקדו את ביתו, בשפע גדול יותר מהנהוג.
"אין ספק", אמרו הנגידים זה לזה, "כי הרבי הוא שונא כצע ואינו להוט אחר הממון, כי לולא כן לא
היה מפור כל כך את ממונו לאחרים". האורחים דיברו ביניהם בלחשיה, אולם הרבי פנה אליהם ואמר:
"אתם אומרים עלי שאני אוהב כסף? טעות היא בידכם, רעו לכם שבאשר אני משיב נפשו של יהודי רעב
באמצעות אכילה ושתייה, והוא מברך לפני המוון ולאחריו, זה שווה אצלי יותר מרמי המוון, וככל שישתו
ויאכלו יותר הרי הוא רווח נקי. ואם כן איך תאמרו שאני אוהב כסף? אלא שאני מכלכל את מעשי כתבונה
ומשפט, ומשתמש עם הכסף כדי לרכוש לעצמי מצוות ומעשים טובים. אולם אתם מתנהגים להיפך,
מיינעים את עצמכם כל ימיכם כדי לציבור הון ועושר, ואינכם נותנים צדקה כפי כוחכם, ולכסף מה נשאר
לכם ככל הממון שלכם? בניכם אהבם ומבוכים את כל יניעכם לריק, ונמצא שלא רב שתאבדו
את הקרן אלא גם את כל הרווחים. ועכשיו תשפטו מי הוא אוהב כסף באמת, אני או אתם?" דבריו הנוקבים
של הרבי מצאו מסיילות לליבם של העשירים, והם הושפעו מכך מאוד להרבות בעשיית צדקה וחסד.

מבאר החסידות

ביטול לצדיקים

אחד מגדולי עשירי פולין
שהיה מחסידיו "השפת אמת"
ז"ע, היה הרב"ח רבי שלמה
סיקס ז"ל מעיר זגירזש,
אשר מקור מחצבתו לא היה
ממשפחה של חסידים, אך
נתקרב ליבו ע"י חסידיו גור
שבעירו אשר נודע במיוחד
על התבטלותו וביטול כל דעתו והצוננו אליו
מבלי להרהר עמושה אחר מילה הנשמעה מפ"ק,
אשר נודע גדול ומפורסם הולך אחר
הרבי ושומע בקולו גרמה להרמת קרן החסידות
ולקידוש שם שמים.

היה זה כאשר אירע שנחלתה זוגתו של ר' שלמה
סיקס, ונטע איתנה בעצת רבו השפ"א לברעטלי
להיבדק ע"י הרופאים המומחים דשם. לאחר
שנחתה וראו שאינה מתאושת בייקוש לנתנה
שנית, אך כרוך היה במעשה הניתוח חשש סכנה
לחיה. לא הסכים ר' שלמה לנתנה בלא לקבל על

היה שם רופא מומחה בשם פרופ' פרנקל שהיה
גדול המנתחים, והוא הביע פליאתו על התנהגותו
של ר' שלמה ושאלו: "חכם שכמוך סומך על אדם
שאינו רופא המצוי כאף קילומטר מכאן והוא לא
ראה כלל את החולה, הרי אתה מסכן את חיה".
אך גם זוגתו החולנית, באמונתה התמימה, לא
הסכימה לניתוח ללא רשותו של הרבי, והם נסעו
משם למקום מנוחה, וכעבור שלושה חדשי מנוחה
חזרה לאיתנה ושבו לביתם בשלום. הרפא המכר
הדמן לימים ללאדו' והזמין ר' שלמה לבוא לבקר
את החולה, ובראותו אותה בריאה איתנה, נדהם
למראה עיניו, והודה על טעותו בהבנת הענין.

"איש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק"
לכלל אנ"ש חסידי גור בארה"ב

שמחים אנו להודיע שבסייעתא דשמיא עלה בידנו
לארגן ביחד עם ארגון "המשביע" הידוע בשמו הטוב
והמבורך, עזרה לכלל אנ"ש לקראת חג הפסח הקרב ובא,

בחלוקת מצרכי מזון במשלוח ישר לבתים

בימים הקרובים יקבלו כלל אנ"ש טלפון מהארגון
לרישום ואישור פרטים,
ובטוחים אנו שבעזרתו ת זו תהיה עזרה רבה לציבור.

כחלק מפעולות ארגון "גור המאוחדת" הפועל להשכנת שלום
ואחדות במחינו, שמחים אנו לפעול בעזרה ובתמיכה בכלל
אנ"ש, וכן נוהג לכל מי שיש בידו רעיונות להגדלת הפעילות,
או שיש בידו לעזור ולתמוך בקמחא דפסחא שע"י ארגונינו,
שיצור עימנו קשר ונשמח לעזור ולפעול בעזרתו.

בברכת חג כשר ושמח
הנהלת ארגון "גור המאוחדת"

נגד המברכה ז"ט לבעלי השמחות בקהילות

ברכת מזל טוב

לידידי הרב"ח ר' דוד קמפינסקי שליט"א
להגל נישוא הנכדה שתיה
בת לחתנו הרב"ח ר' מנדל דנדרוביץ לאו"ט
מאהלים ידידיים - שטיבל 48
שטיבל ברייני ממונים - שטיבל 49-13

ברכת מזל טוב

לידידי הרב"ח ר' ישראל משה לואברט לאו"ט
הרה"ח ר' יהודה לייב גוטמן לאו"ט
לרגל הימנם הנכד שלימה זלמן נ"י לעול תורה ומצוות
בן הרב"ח ר' יצחק יודיה גוטמן לאו"ט
מאהלים ידידיים - שטיבל יגידל תורה

ברכת מזל טוב

לידידי הרב"ח ר' יעקב מיטלמן לאו"ט
והרה"ח ר' אברהם מרדכי רוסטאק לאו"ט
לרגל הולדת הנכד שיהי
אצל הבן/החתן הרב"ח ר' דוד אריה לאו"ט
מאהלים ידידיים - שטיבל 50-19 - שטיבל 51

ברכת מזל טוב

לידידי הרב"ח ר' גרשון ברוך שווארץ לאו"ט
לרגל אירוסין בתו בתו בשנת"ט
עב"ג הבחור התחת חיים נ"י
בן הרב"ח ר' אליהו גרוס לאו"ט
מאהלים ידידיים - שטיבל 46